

P7_TA(2013)0533

Helyreállítási és szanálási keret a nem banki intézmények számára

Az Európai Parlament 2013. december 10-i állásfoglalása a nem banki intézmények helyreállítási és szanálási keretéről (2013/2047(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Fizetési és Elszámolási Rendszerek Bizottsága (CPSS) és az Értékpapír-felügyelet Nemzetközi Szervezete (IOSCO) „Pénzügyi piaci infrastruktúrák helyreállítása és szanálása” című, 2012. júliusi konzultációs jelentésére,
- tekintettel a CPSS-IOSCO „Pénzügyi piaci infrastruktúrák helyreállítása” című, 2013. augusztusi konzultációs jelentésére,
- tekintettel a Biztosításfelügyelet Nemzetközi Szövetségének „Globális rendszerszintű jelentőségű biztosítók: Induló értékelési módszertan” és „Globális rendszerszintű jelentőségű biztosítók: Szakpolitikai intézkedések” című, 2013. júliusi jelentéseire,
- tekintettel a Pénzügyi Stabilitási Tanács „Globális rendszerszintű jelentőséggel bíró biztosítók és a jövőben rájuk vonatkozó szakpolitikai intézkedések”¹ című, 2013. július 18-i kiadványára,
- tekintettel a Pénzügyi Stabilitási Tanács „Az eredményes szanálási rendszerek főbb sajátosságainak a nem banki pénzügyi intézményekre történő alkalmazása” című, 2013. augusztusi konzultációs jelentésére,
- tekintettel a Bizottság szolgálatai által a nem banki pénzügyi intézmények lehetséges helyreállítási és szanálási keretéről folytatott konzultációra,
- tekintettel a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról szóló, 2012. július 4-i 648/2012/EU (EMIR) európai parlamenti és tanácsi rendeletré²,
- tekintettel az Európai Unión belüli értékpapír-elszámolás javításáról és a központi értéktárakról, valamint a 98/26/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletré (CSD-rendelet) irányuló bizottsági javaslatra,
- tekintettel a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló bizottsági javaslatra (COM(2012)0280), és a Gazdasági és Monetáris Bizottság arról készült jelentésére³,
- tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,

---

¹ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_130718.pdf.

² HL L 201., 2012.7.27., 1. o.

³ A7-0196/2013.

- tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésére (A7-0343/2013),
- A. mivel a pénzügyi piaci infrastruktúrák értékelése jelenleg a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank pénzügyi szektort értékelő programjainak részét alkotja;
- B. mivel a hatékony helyreállítási tervek és szanálási eszközök létfontosságúak a nem banki pénzügyi szektor stabilitásának globális szintű javításához;
- C. mivel a pénzügyi piaci infrastruktúrákat jelentős szervezeti különbség jellemzi; mivel a megfelelő helyreállítási és különösen szanálási tervek kialakításának megkönnyítése érdekében különbséget kell tenni ezen infrastruktúrák között a szervezeti modell összetettsége, a földrajzi működési terület és az üzleti modell alapján;
- D. mivel az EMIR és a CSD-rendelet célja a rendszerkockázatok jól szabályozott piaci infrastruktúrán keresztüli csökkentése, fennáll a nem kívánt következmények bekövetkezésének lehetősége;
- E. mivel miközben a kötelező központi elszámolás kedvezően hozzájárul a pénzügyi piacok átfogó rendszerkockázatának csökkentéséhez, mégis növeli a rendszerkockázatok központi szerződő feleknél történő koncentrációját, emlékeztetve arra, hogy saját piacán valamennyi központi szerződő fél rendszerszintű jelentőségű;
- F. mivel a legnagyobb klíringtagok rendszerint több központi szerződő félnél is érdekeltek, ezért az egyik központi szerződő fél csődje nyomán valószínűleg mások is nehézségekkel szembesülnek;
- G. mivel a központi szerződő felek tagjainak többes csődje pusztító következményekkel járna nemcsak a pénzügyi piaci résztvevők, de az érintett társadalmak egésze számára is;
- H. mivel a központi szerződő fél igénybevétele mögött az a szándék húzódik meg, hogy a partnerkockázatokat a termékek letétiigényének a központi elszámolásuk felkínálása előtti helyes meghatározása révén csökkentsék annak érdekében, hogy egy fél csődje ne érintse a piac többi részét;
- I. mivel a kockázatkezelési eljárások azt jelzik, hogy a központi szerződő felek csökkentik a partnerkockázatot és a bizonytalanságot, valamint megelőzik a továbbterjedést;
- J. mivel az EMIR nem oldja meg teljes körűen az abból eredő kockázatokat, ha egy központi szerződő fél helytelenül értékeli egy teljes termékosztály letétkövetelményeit;
- K. mivel a központi szerződő feleknek vannak ösztönzői az alacsonyabb letétek alkalmazására – különösen új termékek vagy eszközosztályok belépése esetében – a vásárlók bevonásának érdekében; mivel még értékelésre vár a termék vagy eszközosztály szerint elkülönített csődalapok eredményessége;
- L. mivel a gyakorlatban nem vizsgálták a termékek letéteinek a központi szerződő fél csődalapján belül egymással szembeni, eszközelkülönítés használatával való beszámításának (portfólió alapú letétiigény-számítás) kockázatait, és ezért míg a fedezetkövetelmény csökkentése rövid távon csökkentheti a költségeket, a letétek

egymással szembeni beszámítása nem veszélyeztetheti a központi szerződő fél kockázatkezelési képességét, és el kell ismerni a kockázatotérték-elemzések korlátait is;

- M. mivel a klíringtagok egyik legnagyobb előnye az ügyfelek számára az, hogy tűzfalat biztosítanak a partnerkockázatok ellen a központi szerződő fél és a többi klíringtag vonatkozásában egyaránt;
  - N. mivel az uniós nemzetközi központi értéktárak az eurókötvény-piacok szempontjából globálisan rendszerszintű jelentőséggel bíró intézmények, és jelenleg banki engedéllyel működnek;
  - O. mivel a központi elszámolás növelte a biztosítékkezelés és a jelenleg a központi értéktárak, illetve letétkezelő bankok által végzett kapcsolódó szolgáltatások szükségességét;
  - P. mivel a Target2Securities napirenden lévő bevezetése miatt a központi értéktárak új szolgáltatásokat vizsgálnak;
  - Q. mivel a szokásos fizetéseképtelenségi rendszerek nem nyújtanak teljes keretet az ügyfelek vagyonának az olyan központi értéktár csődje esetén történő kezelésére, amely nem hajtotta végre az értékpapírjogi jogszabályokat;
  - R. mivel az IAIS 2013 júliusában jelentést készített a globális rendszerszintű jelentőségű biztosítókról, és megállapította, hogy noha a hagyományos biztosítási üzleti modellek a pénzügyi válság során a banki modelleknél jóval kevésbé sérülékenyek bizonyultak, ennek ellenére jelentős rendszerkockázatot kelthetnek a nagyméretű, erősen összefonódott, határokon átnyúló biztosítók, különösen azok, amelyek a hagyományos biztosításon túl jelentős hitel- és befektetési garanciavállalási tevékenységet folytatnak; mivel a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) az IAIS értékelési módszere alapján kilenc nagy biztosítót azonosított rendszerszintűként, amelyek közül ötnek a központja az Unióban van;
  - S. mivel a csödbe jutó vagyonkezelő rendszerkockázata nem olyan hangsúlyos, mint a kritikus piaci infrastruktúrák esetében, hiszen a vagyonkezelők rendszerszintű jelentősége üzleti modelljeik fejlődésével növekedhet, ami a Pénzügyi Stabilitási Tanács árnyékbankrendszerről folyó munkája keretében vizsgált egyik tényező;
1. felhívja a Bizottságot, hogy kezelje prioritásként a központi szerződő felek és a hitelkockázatnak kitett központi értéktárak helyreállítását és szanálását, és annak figyelembevételkor, hogy a többi pénzügyi intézmény tekintetében helyénvaló-e hasonló jogi szabályozás kialakítása, különböztesse meg megfelelően az egyes intézménytípusokat, kellő figyelmet fordítva azokra, amelyek a gazdaságot rendszerkockázatnak tehetik ki;
  2. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az uniós jogszabályok kövessék a nemzetközi szinten – a CPSS-IOSCO, az FSB és az IAIS keretében – elfogadott standardokat;
  3. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a nem banki pénzügyi intézményekre vonatkozó szanálási rendelkezések egyértelmű, lépcsőzetes beavatkozást határozzanak meg, amelynek keretében az illetékes hatóságok figyelemmel kísérik a pénzügyi

egészséget jelző, megfelelően kialakított mutatókat és olyan hatáskörrel rendelkeznek, amelynek alapján korán beavatkozhatnak az intézményt érintő pénzügyi stresszhelyzetben, és kötelezhetik az intézményt a megfelelő, egy előzetesen jóváhagyott helyreállítási terv szerinti korrekciós intézkedések meghozatalára annak érdekében, hogy elhárítsák azt az esetlegesen pusztító, végső lehetőséget, hogy az intézmény szanálás alá kerüljön;

4. úgy véli, hogy a nem banki pénzügyi intézményeknek maguknak kell kialakítaniuk a kritikus műveleteket és szolgáltatásokat azonosító átfogó és érdemi helyreállítási terveket, és a kritikus műveletek folyamatos működéséhez és az ilyen szolgáltatások folytatódásához szükséges stratégiákat, illetve intézkedéseket, valamint hogy e helyreállítási terveket az illetékes felügyeleti hatóságoknak ellenőrizniük kell; meggyőződése, hogy a felügyeleti hatóságnak lehetőséget kell kapnia arra, hogy kérje a helyreállítási terv módosítását, vezető szerepet kell játszania és konzultálnia kell a szanálási hatósággal, amelynek – amennyiben nem egyezik meg a felügyeleti hatósággal – lehetőséget kell kapnia arra, hogy ajánlásokat tegyen a felügyeleti hatóságnak;
5. úgy véli, hogy a felügyeleti hatóságoknak jogosultaknak kell lenniük a pénzügyi stabilitási okokból való beavatkozásra és a helyreállítási terv egyes, még nem aktivált részei végrehajtásának előírására, illetve szükség esetén más intézkedést hozhatnak; a hatóságoknak azonban tisztában kell lenniük azzal a kockázattal, hogy az egyébként is feszült körülmények között piaci bizonytalanságot kelthetnek;
6. álláspontja szerint a szanálási és felügyeleti hatóságoknak minden országban az együttműködésre és egymás folyamatos tájékoztatására kell törekedniük;
7. meggyőződése, hogy azon csoportok esetében, amelyek tagjai eltérő joghatóság alá tartoznak, a csoportszintű szanálási tervet e különböző szanálási hatóságok egyetértésével kell elkészíteni; e csoportszintű szanálási tervek alapját a különböző joghatóság alá tartozó hatóságok közötti együttműködés vélelmének kell képeznie;
8. úgy ítéli meg, hogy a szanálási intézkedéseknek megkülönböztetést kell tenniük azon különféle szolgáltatások és tevékenységek között, amelyek nyújtására vagy végzésére a kérdéses pénzügyi infrastruktúrális intézmény engedélyt kapott;
9. hangsúlyozza, hogy kerülni kell a helyreállítási és szanálási tervek és a hatályos jogszabályok – különösen a pénzügyi biztosítékokat szabályozó irányelv (FCAD) és az európai piaci infrastruktúráról szóló rendelet (EMIR) – közötti ellentmondásokat, hiszen ez utóbbiak korlátozhatják vagy megakadályozhatják, hogy a központi szerződő felek és a központi értéktárak helyreállítási és szanálási hatásköreiket ténylegesen gyakorolhassák;
10. kiemeli, hogy annak értékelésével összefüggésben, hogy valamely adott szanálási program mennyire lényeges a piaci infrastruktúra, a pénzügyi intézmények és az árnyékbanki intézmények szempontjából, sürgető szükség van olyan hathatós, a valós időt közelítő ellenőrző eszközök létrehozására, amelyekkel ellenőrizni lehet a pénzügyi kockázatoknak az Unió vállalatai, ágazatai és nemzeti határai, illetve az Unió és más globális régiók közötti áramlásait és változásait; sürgeti, hogy a Bizottság gondoskodjon arról, hogy az ERKT, az EFH-k és más illetékes hatóságok e célból hatékonyan felhasználják a bankokra, biztosítókra és piaci infrastruktúrákra vonatkozó

jogszabályok alapján megadott adatokat;

Központi szerződő felek

11. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a központi szerződő felek rendelkezzenek csődkezelési stratégiával valamennyi olyan termék tekintetében, amelyet a központi szerződő felek számolnak el, a felügyeleti hatóságok által jóváhagyott, tágabb szanalási terv részeként, külön figyelemmel azokra a termékekre, amelyeket központi elszámolásra jelöltek ki, mivel ezekben az esetekben nagyobb a kockázat koncentrációjának a valószínűsége;
12. hangsúlyozza a központi szerződő feleknél a klíringtagok koncentrációjából eredő kockázatok figyelemmel kísérésének fontosságát, és felhívja a felügyeleti hatóságokat, hogy tájékoztassák az EBH-t minden egyes központi szerződő fél 10 legnagyobb klíringtagjáról az olyan kockázatok, mint az összefonódás, továbbterjedés és több központi szerződő fél egyidejű csődjének lehetősége központi figyelemmel kísérésének és értékelésének lehetővé tételére;
13. felhívja a Bizottságot, hogy fejlesszen ki eszközöket a központi szerződő felek napközi kockázatának mérésére annak érdekében, hogy a központi szerződő felek által a kereskedelmi bankoknál számlavezetés és pénzforgalmi szolgáltatások céljára tartott napközi egyenlegek ne haladják meg az előre meghatározott korlátokat, amelyek egyébként veszélyeztethetnék a központi szerződő fél működését;
14. meggyőződése, hogy a központi szerződő felek felelősségteljes irányítási ösztönzőinek fenntartása érdekében az EMIR-ben létrehozott többlépcsős veszteségfedezést tiszteletben kell tartani, hogy a csőddel nem érintett tagok csődalapjaihoz tett hozzájárulásainak felhasználása előtt a központi szerződő fél által előzetesen finanszírozott saját pénzügyi forrásait használják fel;
15. követeli, hogy a Bizottság gondoskodjon arról, hogy a központi szerződő felek a közérdeket szem előtt tartva járjanak el, és ennek megfelelően fogadják el üzleti stratégiáikat, annak érdekében, hogy jelentősen csökkenjen a helyreállítási és szanalási forgatókönyvek beindításának valószínűsége;
16. felhívja a Bizottságot annak elismerésére, hogy míg a központi szerződő fél csődalapján belül az eszközosztályok elkülönítésének célja a továbbterjedés korlátozása, nem egyértelmű, hogy ez a gyakorlatban elegendő lesz-e a továbbterjedés megakadályozására, mivel a termékek letételeinek a központi szerződő félen belül egymással szembeni beszámításához kapcsolódó kereskedelmi ösztönzők fokozhatják a rendszer kockázatait; felhívja a Bizottságot, hogy javasoljon további intézkedéseket a továbbterjedési kockázat minimálisra csökkentésére;
17. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a központi szerződő fél és klíringtagjai közötti szerződéses viszonyokra, illetve a klíringtagok veszteségeinek az ügyfeleikre való áthárítására állapítsanak meg szilárd elveket olyan módon, hogy a klíringtag csődalapját egy átlátható veszteségelosztási eljárás keretében teljes egészében fel kell használni, mielőtt a csődbe jutott klíringtag veszteségeit az ügyfelekre át lehetne hárítani;
18. úgy véli, hogy a központi szerződő fél és klíringtagjai közötti szerződéses

szabályozásnak meg kell különböztetnie a tag csődjéből és egyéb okokból, például a központi szerződő fél nem megfelelő befektetési döntéseiből eredő veszteségeket; felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a központi szerződő fél kockázati bizottsága a megfelelő ellenőrzés megőrzése érdekében teljes körű tájékoztatást kapjon a központi szerződő fél befektetéseiről; meggyőződése, hogy ilyen körülmények között a legmegfelelőbb eszköznek az olyan helyreállítási eszközöket kell tekinteni, mint amilyen például az osztalékfizetés és a változó ellenérték kifizetésének felfüggesztése vagy a kötelezettségek önkéntes, az adósság tőkerészesedésre váltása útján történő átalakítása;

19. úgy véli, hogy valamennyi központi szerződő félnek olyan átfogó helyreállítási szabályokat kell bevezetnie, amelyek az EMIR-rendeletben előírt pénzeszközökön és forrásokon túlmenő védelmet nyújtanak; ezeknek a helyreállítási terveknek védelmet kell nyújtaniuk valamennyi előre látható körülmény esetére, és azokat a központi szerződő fél szabályzataiba bele kell foglalni és azok részeként közzé kell tenni;
20. állítja, hogy a központi szerződő felek esetében a helyreállítás és a szanálás közötti választóvonal az, amikor a többlépcsős veszteségfedezés, valamint a központi szerződő fél veszteségnyelési kapacitása kimerül; álláspontja szerint ezen a ponton a felügyeleti hatóságnak aktívan mérlegelnie kell azt a lehetőséget, hogy leváltsa a központi szerződő fél igazgatóságát, valamint hogy a központi fél kritikus szolgáltatásait, illetve operatív irányítását átadja egy másik szolgáltatónak; úgy véli, hogy a szanálási hatóságoknak rendelkezniük kell a helyzet mérlegeléséhez szükséges jogkörrel és bizonyos mozgástérrel, lehetővé téve számukra döntéseik indoklását;
21. úgy véli, hogy az ilyen mérlegelési jogkör gyakorlásakor a szanálási hatóságoknak a következő, pontosan meghatározott kritériumokat kell szem előtt tartania:
  - i. amikor az érintett pénzügyi piaci infrastruktúra fenntarthatósága a rá vonatkozó prudenciális követelmények megsértése miatt súlyos veszélyben van vagy súlyos veszélybe fog kerülni;
  - ii. amikor nem létezik másik, a szanálási rendszer helyett alkalmazható intézkedés a helyzet hatékony és a pénzügyi piac stabilitását nem veszélyeztető módon történő helyreállítására;
  - iii. amikor a szanálási intézkedés közérdek miatt válik szükségessé, vagyis ezen intézkedés – arányos eszközök alkalmazása révén – lehetővé teszi a szanálás egy vagy több céljának elérését;
22. hangsúlyozza, hogy a „szolgáltatás folytonosságát” a szanálás egyik fő célkitűzésének kell tekinteni;
23. hangsúlyozza, hogy a klíringtagok veszteségfelosztásban a központi szerződő fél vezetőségének elmozdítása előtti részvétele nem érintheti a közvetlen és a közvetett ügyfelek pénzét vagy eszközeit, miközben a felelősséget viselő szanálási hatóság – a szanálási tervet a lehető legpontosabban követve – alkalmazhat a veszteségmegosztásra irányuló szanálási eszközöket, például a változó letét csökkentését vagy a csődalap csőddel nem érintett tagok általi visszatöltését;
24. meggyőződése, hogy ha a szanálási hatóságnak lehetősége lenne a lejárat előtti

felmondási jogok felfüggesztésére, ami a központi szerződő félnél legfeljebb kétnapos szünetet eredményezne, az a piac számára lehetővé tenné a szerződések újraárazását és ezzel a kockázat szabályosabb megosztását; e hatáskör megadását és gyakorlását gondosan mérlegelni kell, hogy azt legalább ahhoz a feltételhez kössék, hogy a szanálási hatóság megállapítsa azt, hogy a felfüggesztés előírása a pénzügyi stabilitás érdekében szükséges, figyelembe véve a szanálási célkitűzéseket, a klíringtagokra vonatkozó, érintett banki vagy más szanálási rendszereket, a központi szerződő fél csőd- és kockázatkezelését, valamint a központi szerződő fél egyes piacaira, az elszámolásban résztvevőkre és általánosságban a pénzügyi piacokra gyakorolt hatásokat; ezt szükségszerűen kiegészítené az a jogkör, hogy végső lehetőségként felfüggeszék az elszámolási kötelezettséget, legalább annak megvizsgálását követően, hogy rövid távon egy másik központi szerződő fél végezhetné-e az elszámolást;

25. elismeri, hogy a központi szerződő feleknek nagyszámú országból vannak klíringtagjaik; ezért úgy véli, hogy a központi szerződő fél szanálási kerete akkor eredményes, ha az valamennyi érintett joggyakorlatban eredményes; meggyőződése, hogy következőképpen a nemzeti fizetésképtelenségi kereteket frissíteni kell az új európai szanálási rendszer beépítésére;
26. úgy véli, hogy a banki engedéllyel rendelkező központi szerződő felekre egy külön, a központi szerződő felekre vonatkozó rendszernek, nem pedig a banki helyreállítási és szanálási irányelvben a bankok tekintetében javasolt helyreállítási és szanálási keretnek kell vonatkoznia; ebben a vonatkozásban különösen jelentős az a tény, hogy a bankokra javasolt rendszer előírja számukra a feltőkésítésre (bail-in) felhasználható adósságok összesített mennyiségének tartását; meggyőződése, hogy egy ilyen hatáskör nem lenne helyénvaló a banki engedéllyel rendelkező központi szerződő felek esetében, mivel azok rendszerint nem bocsátanak ki ilyen adósságinstrumentumokat;

Központi értéktárak

27. megállapítja, hogy a központi értéktár felelőssége annak biztosítása, hogy helyreállítási terve egyértelmű rendelkezéseket tartalmazzon a működés folytonosságáról szóló ésszerű válsághelyzeti forgatókönyvekre úgy, hogy még ha a vállalkozás más részeitől meg is lehet szabadulni, elsődleges kiegyenlítési funkcióját, illetve a központi értéktár más fő tevékenységeit a központi értéktár vagy a CSD-rendelet alapján engedélyezett más, meglévő külső szolgáltató továbbra is el tudja látni;
28. kéri, hogy – amennyiben külön jogalkotási javaslat hamarosan nem várható – a CSD-rendeletbe vegyenek fel egy olyan követelményt, amely szerint az illetékes nemzeti hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy valamennyi központi értéktár tekintetében az FSB és a CPSS-IOSCO nemzetközi szabványokkal összhangban megfelelő helyreállítási és szanálási terv készüljön, beleértve a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv azon cikkeire való hivatkozásokat, amelyek a banki engedéllyel működő központi értéktárakra vonatkoznak;
29. felhívja a tagállamokat, hogy értékpapírszabályok hiányában alakítsák ki és hangolják össze a központi értéktárakra vonatkozó hatályos külön igazgatási rendszereiket annak érdekében, hogy erősödjön a bizonyosság az operatív folytonosság válsághelyzetben való fenntartásának módja tekintetében, különösen a központi értéktár nyilvántartásaihoz, adataihoz vagy számláihoz a szanálási hatóság vagy az illetékes nemzeti hatóság – a vagyon tulajdonosának egyszerű azonosítása céljából

történő – hozzáféréseinek biztosításával;

30. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a központi értéktárak helyreállítására és szanálására vonatkozó javaslat a lehetőségekhez képest biztosítsa a központi értéktár helyreállítás és szanálás alatti folytonosságát;
31. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a központi értéktárak helyreállítási és szanálási keretére vonatkozó javaslat biztosítsa a központi értéktár jogi környezetének folytonosságát, különösen az elszámolások véglegességére vonatkozó irányelv, a „szállítás fizetés ellenében” szabályok, a központi értéktár kritikus szolgáltatókhoz való kapcsolódásának és szerződéseinek a helyreállítás és szanálás alatti betartása révén;

Biztosítóintézetek

32. megjegyzi, hogy az Unióban már régóta létezik a biztosítás prudenciális szabályozása; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a tagállamok következetes és konvergens módon közelítsenek a Szolvencia II irányelv ésszerű határidőn belüli végrehajtásához, az Omnibus II irányelvben meghatározottak szerint; felhív az Omnibus II irányelvről folyó tárgyalások befejezésére, hogy időben véglegesíteni lehessen a Szolvencia II második és harmadik szintjét, és így a lehető legalacsonyabb szinten lehessen tartani annak valószínűségét, hogy a szanálási hatóságoknak közbe kelljen avatkozniuk;
33. felhívja a Bizottságot, hogy szigorúan vegye figyelembe az IAIS-nál a biztosítók helyreállítása és szanálása tekintetében folyó munkát, és vizsgálja meg azt a Szolvencia II második szintjével, a pénzügyi konglomerátumokra vonatkozó jogszabályokkal és a biztosítási közvetítésről szóló irányelvvel összefüggésben, továbbá működjön együtt a nemzetközi partnerekkel a Pénzügyi Stabilitási Tanács által a szakpolitikai ajánlások végrehajtása céljából megállapított menetrend betartásának érdekében, amely a rendszerszintű jelentőségű biztosítók számára követelményként írja elő a helyreállítási és szanálási tervek és a szanálhatósági értékelések meglétét, a csoportfelügyelet növelését és a veszteségelnyelési követelmények szigorítását; elismeri, hogy a biztosítási kötelezettségek hosszú távú jellege, a banki tevékenységhez képest a biztosítás eltérő időigénye, hosszú kifutási időszakai és eltérő üzleti jellege a szabályozók rendelkezésére álló eszközökkel együtt már hatékony szanálási gyakorlatokat biztosít; meggyőződése, hogy a hangsúlyt ezért a helyreállításra kell fektetni;
34. sajnálja, hogy az IAIS és a Pénzügyi Stabilitási Tanács 2014 júliusára halasztotta a viszontbiztosítók rendszerszintű jelentőségének értékelésére és a nekik szóló szakpolitikai ajánlásokra vonatkozó iránymutatások közzétételét; felhívja a Bizottságot, hogy gondosan vizsgálja meg a viszontbiztosítás keltette rendszerkockázatokat, különösen a biztosítási kockázatok kezelésében betöltött központi szerepükre, összefonódottságuk magas fokára és gyenge helyettesíthetőségükre figyelemmel;

Eszközkezelés

35. felhívja a Bizottságot annak alapos értékelésére, hogy bármely vagyonkezelő kijelölhető-e rendszerszinten jelentősként tevékenységi köre és olyan átfogó mutatókészlet alapján, mint: mérete, üzleti modellje, földrajzi működési területe,

kockázati profilja, hitelképessége, hogy kereskedik-e saját számlára vagy sem, hogy vonatkoznak-e rá az ügyfelek eszközeinek elkülönítését előíró követelmények, valamint egyéb releváns tényezők;

36. megjegyzi, hogy az ügyfelek eszközei el vannak különítve és letétkezelőknél vannak, és így ezen eszközök más vagyongazdálkodóknak való átadhatósága jelentős biztosíték;
37. meggyőződése, hogy egy eredményes értékpapírjogi rendszer a nagy nemzetközi vagyongazdálkodók csődje esetén felmerülő számos problémára enyhítést jelenthetne;

Fizetési rendszerek

38. felhívja a Bizottságot, hogy működjön együtt az érintett nemzetközi pénzügyi felügyeletekkel és hatóságokkal a globális rendszerszintű jelentőségű pénzforgalmi rendszerek és a hatályos szabályozás hiányosságainak megállapítása érdekében, csőd esetére a szolgáltatás folytonosságának biztosítása érdekében;
39. meggyőződése, hogy mivel minden készpénzmozgás középpontjában a pénzforgalmi rendszerek állnak, egyértelmű, hogy e rendszerek piaci zavarai jelentős továbbgyűrűző hatást fejtenének ki más pénzügyi szereplőkre; megjegyzi, hogy az elszámolások véglegességéről szóló 1998. évi irányelv már célul tűzi ki a pénzforgalmi rendszerek potenciális kockázatainak mérséklését, de úgy véli, hogy az irányelv nem szabályozza kellően a helyreállítást és a szanálást, és hogy konkrét rendelkezéseket kell hozni annak érdekében, hogy a pénzforgalmi rendszerek megfelelően reagálhassanak a kedvezőtlen körülményekre;

o

o o

40. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.